

Arrest

nr. 269 906 van 17 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 9 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 augustus 2021 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2022.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 12 juni 2021 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 10 augustus 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden

gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 9 november 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.06.2021 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[S.H.] [...]

Nationaliteit: India [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [S.H.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 10.08.2021 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, India.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt moet worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“3.2. De bestreden beslissing schendt de middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt (zie stuk nr. 2): [...]

Verzoekende partij kon enkel de bestreden beslissing die aan het onderhavig verzoekschrift wordt toegevoegd voorleggen en niet de kopie van het onderliggende bindend medisch advies van de arts-adviseur.

Om die reden is het medisch advies niet aan het onderhavig verzoekschrift toegevoegd.

In de bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar het onderliggende bindend medisch advies van de arts-adviseur en stelt dat de arts-adviseur verklaart dat «de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.».

Verwerende partij voegt eraan toe dat de arts-adviseur enkel een advies dient te geven over de medische aspecten terwijl het aan verwerende partij behoort de niet medische aspecten te beoordelen wat zij niet deed.

De regularisatie aanvraag van 12 juni 2021 luidt als volgt (cf. stuk nr. 4).

[...]

In de regularisatieaanvraag van 12 juni 2021 wordt er evenwel uitdrukkelijk op gewezen dat verzoekende partij financieel en fysiek niet in staat is om terug te keren en niet kan reizen.

De behandelende geneesheer stelt eveneens uitdrukkelijk in het standaard medisch formulier dat de noodzakelijke en levenslange behandeling niet voor verzoekende partij als individu toegankelijk is.

Verwerende partij heeft niet op deze argumenten of motieven (financieel en fysiek niet in staat zijn om terug te keren alsook niet kan reizen) van de regularisatieaanvraag van verzoekende partij geantwoord terwijl zij uitdrukkelijk stelt dat de arts-adviseur hierover geen uitspraak doet terwijl het voorgaande essentiële elementen van de regularisatieaanvraag uitmaken.

In de verwijzing die verwerende partij naar het advies van de arts-adviseur maakt, zegt zij evenmin iets over de onmogelijkheid van verzoekende partij om te kunnen reizen.

Verwerende partij zelf antwoordt evenmin op het ingeroepen element van verzoekende partij dat zij niet kan reizen en met het standaard medisch formulier documenteert.

Bijgevolg kan verwerende partij niet overtuigend besluiten dat het verzoekschrift tot regularisatie ongegrond is.

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht.

Er worden geen gewichtige redenen zoals algemeen belang (RVS 9 mei 2011, nr. 213.046), openbare orde of openbare veiligheid ingeroepen en deze zijn ook niet voorhanden om deze overweging niet te moeten maken of niet in die zin te moeten motiveren.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter

van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat blijkens de aan de Raad voorgelegde stukken samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoeker hem niet verhinderen om te reizen en dat de vereiste medische zorgen in India beschikbaar en toegankelijk zijn.

De motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. Waar verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging om medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar is bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er voor zijn gezondheidsprobleem geen adequate behandeling bestaat in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

De door verweerder aangestelde controlearts heeft in casu aangegeven dat de hem voorgelegde stukken aantonen dat verzoeker een alcoholprobleem heeft, dat evenwel niet wordt behandeld of opgevolgd, en dat verzoeker in het kader van dit probleem herhaaldelijk bij de dienst spoedgevallen is langs geweest met vage, meestal abdominale klachten. Deze arts heeft geduid dat hij constateerde dat, in dezelfde context, in het verleden ook verschillende, ondertussen geheelde, fracturen, alsook een pneumonie en mogelijk pancreatitis werden genoteerd. De door verweerder aangestelde ambtenaar-

geneesheer heeft geoordeeld dat de nood aan opvolging door bepaalde specialisten, waarvan sprake in het standaard medisch getuigschrift, niet wordt onderbouwd of bewezen. In het kader van de vastgestelde alcoholproblematiek heeft deze arts wel de nood aan een eventuele behandeling door een gastro-enteroloog en een controle van de leverfunctie weerhouden. De ambtenaar-geneesheer heeft, met verwijzing naar bronnenmateriaal, waaruit onder meer blijkt dat een psychiatrische behandeling van een verslavingsproblematiek in een gespecialiseerde ontwenningskliniek in India mogelijk is, aangegeven dat een medische opvolging bij een alcoholprobleem in verzoekers land van herkomst bestaat. Hij heeft daarnaast gesteld dat de in het standaard medisch getuigschrift vermelde specialistische zorgen die, zo nodig, moeten worden verstrekt door een gastro-enteroloog, hepatoloog, orthopedist, neuroloog en longarts en de noodzakelijke technische modaliteiten in India ook beschikbaar zijn en dat de medicatie die verzoeker actueel gebruikt, Pantoprazole en vitamine B, in dat land kan worden verkregen. Inzake de toegankelijkheid van medische zorgen heeft de ambtenaar-geneesheer aangegeven dat zorg in de eerste lijn gratis is en dat niet blijkt dat verzoeker arbeidsongeschikt is en hij niet middels een tewerkstelling zou kunnen voorzien in een inkomen dat hem in staat moet stellen om eventuele medische kosten te dragen. Er werd in dit verband tevens overwogen dat verzoeker een beroep kan doen op het re-integratiefonds van de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: de IOM). De controlearts heeft ook geoordeeld dat de toestand van verzoeker op zich geen tegenindicatie om te reizen inhoudt.

Verzoeker benadrukt dat hij in zijn aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd heeft gesteld dat financiële elementen een hinderpaal vormen om terug te keren naar India. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft hier evenwel rekening mee gehouden en uiteengezet dat verzoeker voor een terugreis naar zijn land van herkomst een beroep kan doen op de IOM en dat deze organisatie hem ook kan bijstaan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Deze arts heeft, zoals reeds gesteld, ook aangegeven dat bepaalde zorgen in India gratis zijn en dat hij van oordeel is dat verzoeker door arbeid kan voorzien in een inkomen dat hem moet toelaten medische kosten te dragen. Verzoeker betoogt dat de arts die hij consulteerde meende dat de vereiste medische zorgen in India voor hem niet toegankelijk zijn. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat de bevindingen van de door verweerder aangestelde controlearts incorrect zijn. De Raad merkt in dit verband op dat de vaststellingen van de controlearts zijn gesteund op bronnenmateriaal, terwijl de arts die verzoeker consulteerde zijn visie niet onderbouwt met enig stuk.

Verzoeker wijst er ook op dat de arts op wie hij een beroep deed oordeelde dat hij fysiek niet in staat is om terug te keren naar India. Hij stelt evenwel ten onrechte dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met het feit dat de arts die hij consulteerde aangaf dat hij niet kan reizen. Deze ambtenaar-geneesheer heeft immers duidelijk gesteld dat hij, op basis van de hem voorgelegde stukken, van oordeel is dat de toestand van verzoeker geen tegenindicatie tot reizen inhoudt. De beoordeling of een vreemdeling op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit komt, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, enkel toe aan ambtenaar-geneesheer. Het gegeven dat de controlearts, op grond van een eigen evaluatie van de aangebrachte gegevens, de arts op wie verzoeker een beroep deed niet bijtreedt in zijn standpunt dat verzoeker niet kan reizen laat de Raad niet toe te oordelen dat de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden geschonden of dat de bestreden beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding.

Het feit dat verweerder in de bestreden beslissing heeft verduidelijkt dat enkel gezondheidsproblemen die worden gestaafd door een medisch attest door de ambtenaar-geneesheer in aanmerking worden genomen en dat geen rekening wordt gehouden met verklaringen van *“elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie”* laat niet toe te besluiten dat enig relevant stuk onterecht buiten beschouwing werd gelaten.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK